

съч., с. 202; Ив. Унджиев, пос. съч., с. 186. 16. Из архива на Найден Геров. Кореспонденция с частни лица, под редакцията на Т. Панчев, кн. II, С., 1914, док. № 2714, с. 744. 17. Пак там, док. № 2690, с. 726. 18. В. Цариградски вестник, год. III, бр. 100 от 13.IX.1852; бр. 113/22.VIII.1853; в. Дунав, год. III, бр. 163 от 29.III.1867; в. Македония, год. I, бр. 18 от 1. IV.1867 г. дори пише, че "още в зимно време разбойниците (от Златишко) дотолкова се умножили, че хората не смеят да излязат извън селото (Панаюрище) навън. А какво ще бъде през лятото, не се знае". 19. В. Свобода, год. I, бр. 10 от 8.I.1870 г.; В. Независимост, год. III, бр. 48 от 18.VIII.1873 г.

ЧЕТАТА НА ПАНАЙОТ ХИТОВ И КАЗАКАЛЯТ В БРОЖЕНИЕТО НА 1867 ГОДИНА

Росица Георгиева

В историческата панорама на националноосвободителните борби през 60-те години на XIX в. българското революционно движение отбелязва непознат в дотогавашното си развитие апогей, набира опит, политическа самостоятелност и зрелост. През пролетта на 1867 г. в тенденциозната терминология на цариградските официози, на европейската преса и телеграмите на чуждите консули за "въоръжени банди", "тежки размирици", "актове на грабеж и жестокост по отношение на жителите и на тяхната собственост" прозира склонност да се подценяват революционните прояви на българите, предубеденост, че са инспирирани от руски агенти. Но не липсват и обективни признания относно справедливостта на българското искане за национална автономия. Консултът в Пловдив Дозон информира Ке д'Орсе за мнението на един френски комисионер, че "още една или две години и България ще бъде отделена от Турция, всичко е против правителството и особено против администрацията".¹ По-релефното изясняване на широката проблематика от този период изисква да се интерпретират по-обхватно историческите факти за българското революционно движение. Един от тях се отнася до казакаля на Михаил Чайковски - Садък паша, който обикновено се разглежда само на плоскостта за участието на българите във военното формиране, а всъщност предоставя и други сведения, които заослужават внимание.

Настоящото изследване е опит в тази насока през хронологическия диапазон на 1867 г. и в териториалните рамки на Сливен и Сливенския балкан. За целта към архивните фондове на Панайот Хитов и д-р Георги Миркович, съхранявани в НБКМ-БИА, към документалното богатство на Историческия музей и Държавния архив в Сливен и други български извори прибавяме предоставените ни фотокопия от документи по темата, съхранявани в архива на Адам Чарториски в Народен